

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราไปวัด เห็นไหม เราไปวัดเราออกไปวัดป่า วัดป่าก็ต้องมีสติตั้ง ถ้าไปวัดป่าแล้วไปวัดบ้าน วัดบ้านคูสิ เข้าไปนี่นกระจอก จ็อกแจ็กจอกแจกทั้งศาลา ทั้งวัดเลย พอเข้าไปมันจะคลุกคลีกันมาก มันจะมีปัญหา มาก เราไปวัดป่า วัดป่าไปวัดข้อวัตรใจ คูสิพระเวลามีข้อวัตร เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติ ถึงเวลานี้วัดใจ วัดใจตัวเอง ต้องมีสติ สิ่งที่มีสตินะเราควบคุมตัวเราเองไว้ เวลาความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้านิ่งจากภายใน มันนิ่งอยู่แล้วมันรับรู้ไง

ถ้าเราเป็นผู้รับฟัง มีแต่คนพูด เพราะคนพูดมันจะไม่มียับยั้งสิ่งใดเลย ผู้รับฟังมันจะเก็บประโยชน์ได้ตลอดเลย เขาจะชี้ขุมทรัพย์ให้เรา แล้วถ้าคนมันโง่ มันชี้ถึงขยะให้เรา มันชี้ว่านี่เป็นขุมทรัพย์ มันชี้สิ่งที่เป็นขยะ สิ่งที่เป็นเศษเดนเป็นขุมทรัพย์ของเรา แสดงว่าคนชี้มันโง่มาก แต่ถ้าคนฉลาดนะเขาจะชี้ขุมทรัพย์ให้เรา ขุมทรัพย์เป็นแก้ว แหวน เงิน ทอง เห็นไหม นี่เราก็ดูได้

เราเป็นคนฟัง เราเป็นคนรับรู้ แล้วเขาชี้ขุมทรัพย์ให้เรา ชี้ขุมทรัพย์ให้จริงหรือเปล่า? ถ้าชี้ขุมทรัพย์จริงๆ ขึ้นมาเราก็ดูได้ประโยชน์กับเรา ถ้าชี้สิ่งที่เป็นขยะมูลฝอย สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อะไร เขาทิ้งกันแล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลง เขาทิ้งกันทั้งนั้นแหละ สิ่งที่เขาทิ้งกัน เขาอยากได้แต่เขาทิ้งไม่ได้ แต่ที่เขาทิ้งกัน เห็นไหม คูสิขยะเขาเก็บในตลาด สิ่งที่ขยะเขาทิ้งแล้ว รถเทศบาลเขาต้องมาเก็บขยะ สิ่งนั้นเป็นขยะมูลฝอย แต่คนฉลาดนะเขาไปแยกขยะ เขาเอาขยะนั้นไปขาย เขาเอาขยะนั้นได้เงินได้ทองไง

นี่สิ่งที่คนฉลาดเขาใช้ประโยชน์ได้ นี่เป็นขยะมูลฝอย ความโลภ ความโกรธ ความหลงอยากทิ้งใจจะขาดเลย แล้วคนก็ชี้ว่าสิ่งนี้ควรทิ้งๆ แต่เราทิ้งไม่ได้ เราทิ้งไม่ได้เราเก็บไว้ นี่ถ้าใครมาชี้บอกว่าสิ่งนี้เป็นของไม่ดี ก็โกรธเขาอีก สิ่งนี้เป็นความดีของเรา สิ่งนี้เป็นปัญญาของเรา สิ่งนี้เป็นประโยชน์ของเรา นี่ถ้ามันชี้แล้วเป็นประโยชน์กับเรานะ อตุคา หิ อตุคโน นาโถ คนเป็นที่ฟัง

แห่งตน ถ้าตนดิเคียนตัวเองได้ สิ่งนี้ประเสริฐที่สุด แต่ถ้าคนอื่นมาดิเคียนเรา ก็เลสมันไม่ยอมรับหรือ

กิเลสไม่ยอมรับ เราถูก เห็นไหม ทำไมคนอื่นเขาก็พูดกันได้ ทำไมคนอื่นเขาเป็นไปไม่ได้ ทำไมไปว่าเขา ทำไมเราเป็น อ้าว ถ้ามันเป็น เห็นไหม มันเป็นความเสมอภาค สิ่งใดเป็นความเสมอภาค คนอื่นก็เรื่องของเขา คนอื่นก็เรื่องของคนอื่นสิ คนอื่น เห็นไหม เวลาเขากินข้าว เขาทุกข์เขายากของเขา เขามีความสุขของเขาก็เรื่องของคนอื่นใช่ไหม? เวลาเราสุขเราทุกข์ก็เป็นเรื่องของเราใช่ไหม? เรากินอัมหมิพลิมันก็เป็นเรื่องของเราใช่ไหม?

ความเป็นไปในโลก เรื่องของเราก็เรื่องของเรา ก็เราพูดจริงหรือเปล่าล่ะ? ก็เราพูดจริงๆ เราทำจริงๆ เราทำจริงๆ พูดจริงๆ ไม่ได้ คนอื่นเขาพูดเหมือนกันทำไมไปดิเคียนเขาล่ะ? อ้าว เขาพูดของเขา คุณติค้อย่างไ้เบงกันี้มันเล่นของมัน เล่นของเด็กๆ ใช่ไหม? เด็กๆ เขาไปพูดอะไรกับมัน? เด็กๆ ก็เรื่องของเด็กๆ พูดไปมันก็ไม่เข้าใจ แต่คนที่ควรเข้าใจ คนที่ควรรับผลประโยชน์ คนที่ควรจะเป็นไป มันต้องเป็นไปสิ

เรามีหน้าที่อะไร? เราทำหน้าที่ของเรา คนอื่นเขามาเขาก็มาทำบุญกุศลของเขา เขาก็มาชั่วครั้งชั่วคราว ก็เรื่องของเขา เขาจะคุย เขาจะโม่ขนาดไหนมันก็เรื่องของเขา เพราะอะไร? เพราะเราไม่มีอะไรเกี่ยวเนื่องกับเขา แต่ส่วนที่เราเกี่ยวเนื่องกัน เราต้องทำงานร่วมกัน มันจะไปทำอย่างนั้นไม่ได้ มันต้องตั้งสติ มันจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเขาไม่ต้องมาอยู่อะไรกับเรา เขามาเอาบุญกุศลของเขา เขามาทำบุญกุศลเขาก็กลับของเขา เขาไม่รับผิดชอบอะไรกับเรา

ถ้าเราจะรับผิดชอบเราก็ต้องรับผิดชอบสิ เราจะรับผิดชอบก็จะเอาแบบเขา ทำไมคนนั้นก็ทำได้ คนนี้ก็ไม่ได้ ทำไมเราทำไม่ได้? ทำไมไม่ได้ ก็เรามีความเกี่ยวเนื่องต่อกัน เรามีความสัมพันธ์ต่อกัน ถ้าเอ็งไม่ส่งมา พระก็นั่งรอ พระก็นั่งเฝ้าอยู่นี่ ถ้าเอ็งส่งมามันก็จบกันไป เห็นไหม นี่มันเป็น การประเคน รับประเคนกันต่างๆ มันเกี่ยวเนื่องกัน ของเกี่ยวเนื่องกันมันต้องดูแลกัน แต่เขาไม่เกี่ยวเนื่องกัน เขานั่งของเขาเฉยๆ เขามาทำบุญของเขาเฉยๆ นั่นมันเรื่องของเขา เรื่องของเขาเป็นเรื่องของเขา เรื่องของเราเป็นเรื่องของเรา

ไม่ใช่ว่าคนอื่นทำไมไม่เห็น ว่า ทำไมเราทำถึงว่า ก็อย่างนั้นก็ต้องไม่เกี่ยวเนื่องกัน ต้องมานั่งเฉยๆ แล้วให้คนอื่นเขามาทำงานแทน ถ้าคนอื่นเขามาทำงานแทน เออ เอ็งจะนั่งเฉยๆ ก็ได้ เอ็งจะเป็นหัวตอก็ได้ เอ็งจะนั่งมุดหัวที่ไหนก็เรื่องของเอ็ง ไม่เป็นปัญหา แต่ถ้าเข้ามาทำงานร่วมกันมัน

ต้องรับผิดชอบร่วมกัน ไม่อย่างนั้นไม่ต้องเข้ามา นั่งอยู่ห่างๆ ได้ ใครก็ทำบุญได้ ใครก็ทำบุญได้ เพราะอะไร? เพราะวัดเป็นที่สาธารณะนะ เป็นที่สาธารณะ ใครก็มีสิทธิเข้ามา แต่สิทธิเข้ามา เข้ามาเพื่ออะไร? ถ้าเข้ามาเพื่อประพาศปฏิบัติ เข้ามาเพื่อเอามรรค ผล นิพพาน มันก็เป็นเรื่องหนึ่ง เข้ามาทำศนาจร เข้ามาดู เข้ามาเป็นขยะ เข้ามารกวัดนั่นอีกเรื่องหนึ่ง

เข้ามาเพื่อจะเปิดหัวใจของตัวเองให้มันตื่น เห็นใหม่ ภาชนะที่มันคว่ำไว้ไง ถ้ามันหงาย ขึ้นมาเพื่อเอาประโยชน์กับเขา ถ้าเขาเข้ามาเอาประโยชน์ของเขา เขาจะแวงใจของเขานะ “ทำไม ที่นี้มันสะอาดนัก? ทำไม ที่นี้มีข้าววัตรใช้ใหม่? เข้ามาในวัดไม่เคยเห็นพระสักทีหนึ่ง พระหายหัวไปไหนกันหมด พระที่นี้ไม่ถูกกันหรืออย่างไร?” นี่เขาคิดวิตกวิจารณ์ไปทั้งนั้นแหละ เรื่องของกิเลสเขาคิดของเขาไปเอง เขาไม่รู้เรื่องของเขาหรอก แต่ถ้าวันใดเขาปฏิบัติขึ้นมาละ อ้อ อ้อเลยนะ มันต้องเป็นอย่างนี้ มันต้องเป็นอย่างนี้สิ

มันเป็นอย่างนี้เพราะเขาต้องการความสงบ เขาต้องการความสงบ ต้องการที่วิเวกของเขา เขาจะหากิเลสของเขา เขาหาการงานของเขา งานของเขาเป็นนายภายใน งานภายในเป็นเรื่องของความรกรุงรังในหัวใจ นี่ป่ารกชัฏในหัวใจหาไม่เจอหรอก นี่ไปเที่ยวป่าเที่ยวเขากัน อู้ฮู ที่นั่นสุขสบาย ที่นั่นดีไปหมด นี่พูดได้เต็มปากเต็มคำไปหมดเลย แต่ไอ้ป่ารกชัฏในหัวใจไม่มีใครเคยพบเคยเห็นไง เราถึงต้องหาป่ารกชัฏของเรา เห็นใหม่ เราต้องพยายามหาความสงบสงัดของเรา สักป่ายะของเรา เพื่อจะค้นคว้าป่าของเรา ป่ารกชัฏมันอยู่ที่ไหน? แล้วไอ้สัตว์ เสือ ไอ้พวกสัตว์มีพิษ สัตว์เป็นภัยอยู่ในหัวใจนี้มันซุกซ่อนอยู่ที่ไหน? แล้วจะวิปัสสนากันอย่างไร?

เดี๋ยวนี้มันวิปัสสนากันเหมือนเกมกด นี้อยู่กันก็กดนะ เกมกดนะกดกันสนุกครีครื้น ให้คะแนนกัน อู้ฮู สนุกครีครื้น กดกันไปกดกันมา ได้คนนั้นนิพพานเกมกดไง สนุกเพลิดเพลินไป แล้วมันเป็นนิพพานหมดนะ แต่ไอ้เรามันต้องนั่งตั้งสตินะ เราต้องมาหาของเรา มันไม่ใช่เกมกด กิเลสมันหลอกต่อ กิเลสมันอยู่ในหัวใจนะ มันคอยพลิกแพลงในหัวใจ มันคอยหลอกต่อ มันคอยทำให้เราตกไปในอำนาจของมันตลอดเวลา เราจะไม่มีโอกาสหาตัวมันเจอเลย

แล้วเวลาเขาหากัน เห็นแต่กิเลสคนอื่นนะ คนอื่นคิดหมด คนอื่นทำไม่ได้เลย นี่พูดเสียงดังแล้วนะ พูดอยู่ที่ก็เสียงดัง พูดทำไมเสียงดัง ห้ามพูดเรื่องโลกนะ แล้วพูดแต่เรื่องโลก นี่พูดเป็นธรรมดา ไม่ได้พูดเรื่องโลก แต่พูดเป็นบุคลาธิษฐาน พูดเป็นการเปรียบเทียบว่าโลกมันเป็นอย่างนี้

กรรมมันเป็นอย่างนี้ เราอยู่ในโลก ชิกนี้เป็นโลก ชิกนี้เป็นกรรม แล้วเราจะทำอะไรให้เป็นโลก หรือเป็นกรรม เราจะทำอะไรให้เป็นโลก

ห้ามพูดๆ เพราะจิตเราเป็นโลก เราพูดมันก็พูดเรื่องโลก เรื่องสนุกเพลิดเพลิน พูดมาเพื่อจะให้เสียตางค์กัน เพื่อจะต้องไปเสียเงินเสียทองกัน แต่ถ้าเป็นกรรมเขาพูดไม่ให้เสียเงินเสียทอง พูดให้เห็นโทษของมัน พูดให้สละมัน พูดให้ทิ้งมัน นี่โลกเขาเป็นสภาวะแบบนี้ เราอยู่กับโลกเขา เราอยู่กับเขา แต่เราต้องรู้ทันเขา แล้วเราใช้เขา เพราะอะไร? เพราะร่างกายนี้เป็นโลก เกิดมาจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นโลกไหม? แล้วร่างกายนี้เป็นโลกไหม? แต่หัวใจก็เป็นโลกด้วย เพราะหัวใจมันมีกิเลสเต็มหัว

แต่ถ้ามันเป็นกรรมล่ะ? เป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่กรรมของเรา ศึกษาธรรมมาขนาดไหนก็เป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำมาท่วมหัวเลย แต่เอาตัวเองไว้ไม่ได้ จำไว้ท่วมหัวเลยนะ แหม กรรมนี้รู้ไปหมด ปากเปียกปากแฉะเลยนะ แต่กิเลสสักตัวไม่ถลอกปอกเปิกในหัวใจเราเลย เพราะอะไร? เพราะไม่ใช่กรรมของเรา นี่เวลาเป็นกรรมขึ้นมาก็เป็นกรรมจำมา กว่าจะทำให้มันลึ้มลูกคลุกคลานขนาดไหน?

นี่วัดป่าป่าอย่างนี้ วัดป่า อย่าให้เสียวัดป่า เราเป็นลูกศิษย์วัดป่าเราต้องให้เขาเห็นว่าลูกศิษย์วัดป่ามีสติสัมปชัญญะ การเคลื่อนไหวแบบราชสีห์เลย นี่เคลื่อนไหวไปรู้ตัวทั่วพร้อม ไม่ใช่เดินเหม่อลอยไปนะ เดินไปชนเสายังไม่รู้ว่าเดินชนเสาเลย นี่เป็นลูกศิษย์กรรมฐานได้อย่างไร? ลูกศิษย์กรรมฐานทำไมมันไม่มีสติขนาดนี้ล่ะ? เดินชนเสายังไม่รู้ว่าชนเสา หน้าแตกก็ยังไม่รู้ว่าหน้าแตกเลย นี่อายุเขาๆ แล้วก็มาภูมิภาคภูมิใจกันนะ นี่วัดกรรมฐาน วัดป่านะ โอ้โฮ มีสติสดังนะ วัดนี้เป็นวัดที่ดี คนอื่นเขาวัดที่ไม่ดี ไม่อยากไปวัดเขาเลย

นี่มันไปยกหางกันเอง ยกหาง ชูหางจรดฟ้าเลย แต่การกระทำของตัวไม่เป็นวัดป่าเลย มันไม่เป็นวัดป่ามันก็ไม่เป็นป่า ถ้ามันเป็นวัดป่าของเรา เราทำของเรา เป็นแบบอย่างของเรา เวลาเราภูมิภาคเราต้องภูมิภาคตามเนื้อหาสาระด้วย ไม่ใช่ภูมิภาคลมปากเขา นี่โลกกรรม ๘ เขาขมนะ อุ๊ย วัดนั่นดี วัดนั่นคุณ่าไป วัดนั่นรื่นริง รื่นริงในกรรมนะ อย่างรื่นริงในกิเลส นี่เขาจะชมขนาดไหน มันลมปากของเขา ถ้าเขามาแล้วดี คุณเลเขาดีเขาก็ว่าดี ถ้าเขาขัดใจไปนะ ราบเลยแหละ นี่เขาพันพิชใส่ราบเลยนะ ไม่มีจิ้นดีเลย

นี่โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ไม่ต้องไปสนใจเขา รับฟังไว้นะ ข้อมูล ข่าวสารเข้ามาให้เดือนสติของเรา เห็นไหม โลกเป็นอย่างนี้ ทำความดีกับเขาแล้วสิ่งตอบมาได้เท่าไร? ถ้าความดีกับเรา ถ้าจิตเราสงบเราก็สงบของเราเอง เวลาทุกข์เราทุกข์ของเราเอง นี่เราก้นหาของเราเอง ความเป็นไปของเราเอง สุขทุกข์อันนี้เป็นของเรา นี่โลกธรรมภายใน เห็นไหม ถ้าเขาจะชื่นชม เขาจะนิินทาขนาดไหน โลกธรรม ๘ เรื่องภายนอก แต่ถ้าหลักการของเรา ความจริงของเรา เราทำดีของเรา เรามีจุดยืนของเรา

เรามีจุดยืนของเราเพื่อใคร? ก็เพื่อเรานี้แหละ เพื่อรักษาศาสนา ถ้ารักษาเราก็รักษาใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ใจนะ ถ้าเรารักษาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ทุกวันเลย อุบัติฐากพระพุทธเจ้าด้วย อุบัติฐากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในหัวใจ ธรรมดา เวลากราบธรรม เห็นไหม ธรรมและวินัย เรากราบอาวโโส กันแต่ ถ้าอาวโโสไม่ใช่ไม่ได้เลย อาวโโสแต่พรรษา นี่ความประพฤติเลวทรามมาก แต่เวลาเราไปเจอเขาเข้า ธรรมวินัยก็ต้องกราบเหมือนกัน

นี่เรากราบธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เราระลึกถึงพระพุทธเจ้าใจ อุบัติฐากพระพุทธเจ้า หัวใจยอมไหม? หัวใจรับได้ไหม? ในเมื่อเรารู้ๆ อยู่ว่าคนนี่ใช้ไม่ได้เลย แต่เขาอาวโโสกว่า เขาอยู่ในตำแหน่งที่เราต้องกราบต้องไหว้ เพราะมันเป็นประเพณีวัฒนธรรม นี่เราก็ต้องกราบต้องไหว้ ไหว้ไป กราบไป ไหว้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัย เราเชื่อ ธรรมวินัย เราไม่ได้เชื่อพระองค์นั้น พระองค์นั้น อาวโโสองค์นั้นใช้ไม่ได้ นี่แก่เพราะกินข้าว เฒ่า เพราะอยู่นาน อาวโโสอย่างนี้อาวโโสต้นไม้ อาวโโสวัตถุ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

แต่ถ้าอาวโโสด้วย ถ้ามีคุณธรรมด้วย โอ้โฮ มันกราบอย่างซึ่งใจนะ ครูบาอาจารย์ของเรา คุณมันกราบแล้วมันซึ่งใจ เพราะเรายังกราบเข้าไปมันก็สะท้อนหัวใจ สะท้อนพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ของเรา นี่เราทำของเราขึ้นมาอย่างนี้ เรารักษาของเราขึ้นมา เราทำมาด้วยเนื้อหาสาระ เราทำเพื่อทำจริงทำจัง ไอนี้มันเครื่องอยู่อาศัยนะ วิชาอารามนี่เครื่องอยู่อาศัย ถ้าหัวหน้าดีอยู่ รักษาอยู่นะมันก็เรียบร้อย ถ้าหัวใจไม่อยู่ หัวหน้าไม่อยู่นะหนุมันกันไม่ได้ หนุมันก็แตกแถว นี่มันก็จะเป็นอย่างนี้ไป

โลกคิดกันตลอดคนะ ต้องบริหารจัดการ ต้องสร้างพระขึ้นมาเป็นอย่างนี้ นี่ศาสนาต้องบริหารจัดการได้ บริหารจัดการ ค่าบริหารจัดการเท่าไร? วัดครึ่งหนึ่ง กรรมการครึ่งหนึ่ง ต้อง

ตั้งงบประมาณมากินแล้วครึ่งหนึ่ง แล้วบริหารครึ่งหนึ่ง ให้เขาคึ่งหนึ่ง แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริง เห็นไหม ทำเพื่อใคร? ทำเพื่อธรรมและวินัย ทำเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำเพื่อธรรม ถ้าทำเพื่อธรรมมันทำเสียสละไง นี่มันมีคุณธรรมในหัวใจ อาวุโสด้วย มีคุณธรรมด้วย เขาเคารพนบอบของเขา ความที่ออกมาจากใจอะไรก็ได้ ถ้ามันเคารพออกมาจากใจนะ สิ่งใดๆ จะเรียบร้อยไปหมดเลย

แต่มันเคารพกันที่ปาก เคารพกันทั้งงบประมาณ เคารพกันที่ตำแหน่งหน้าที่ มันเคารพกันแบบนี้เคารพกันมีค้อยู่ข้างหลัง ใจคองข้างหลัง คอยจ้องหว่ามึงเซ มึงอย่าชนะ มึงเซกูจะเหยียบหัวไปเลย เคารพอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ถ้าเคารพในหัวใจมันเคารพมาจากหัวใจ เคารพจากคุณธรรม เคารพจากหัวใจ นี่เคารพอย่างนี้เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมมันถึงได้สงบเรียบร้อย สงบร่มเย็นใจ ครูบาอาจารย์ที่มีคุณธรรมมันสงบร่มเย็นนะ แต่มันก็มี นี่มาดูร่างกายของเราสิ ร่างกายของเราเวลามันเสื่อมสภาพ มันเสียหาย เขาต้องตัดอวัยวะทิ้ง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพระเข้ามามันก็มี มันมีเวรมีกรรม มีอะไรต่างๆ กัน มันเข้ามามันแก้ไม่ได้ไง แก้ไม่ได้ก็ต้องให้ออกไป ต้องให้ออกไป ต้องให้เป็นไป ไม่ให้เข้ามาส่วนใหญ่เสียหาย ต้องรักษาส่วนใหญ่ไว้ ส่วนที่ไม่ดีต้องให้ออกไป ออกไปเลย อยู่ไม่ได้ อยู่แล้วทำให้ส่วนรวมเสียหายไปด้วย นี่มันก็เป็นสภาวะแบบนี้มันก็มี เพราะครูบาอาจารย์เขาทำกันมาอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณิเวลาดามพระนาคิตะ

“นาคิตะนั่นใคร? ทำไมมาส่งเสียงดังกัน เหมือนชาวประมงหาปลาด้วยกัน” เห็นไหม ลูกศิษย์ของพระสารีบุตรจะมาราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาถึงกลางคืนมากลางกลดกัน มาแขวนกลด มาจัดที่อยู่อาศัย แล้วส่งเสียงดัง ตอนนั้นพระนาคิตะเป็นผู้อุปัฏฐากอยู่

“นาคิตะ นั่นใครส่งเสียงดังกันเหมือนชาวประมงหาปลาด้วยกัน ‘โล่มันออกไปๆ’” เห็นไหม

พระพุทธเจ้าโล่ออกไปเลยนะ ‘โล่ออกไปๆ’ เสียงมันดัง มันหนวกหูเขา เขาจะทำภาวนากลางคืน มันมาทำอย่างนั้นได้อย่างไร? จนเทวดาเข้ามาในนิมิตเลย “ที่มานี้ก็พระบวชใหม่ เขาก็ไม่รู้เรื่องของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโล่ไป คนที่ดีก็มีมันจะเสียหายนะ”

นี่ก็ให้ไปนิมนต์กลับมา แล้วเทศน์ว่าการ สำเร็จเป็นพระอรหันต์หลายองค์เลย เห็นไหม นี่เวลาผัดมันก็ผัดได้ เวลามันถูกมันก็ถูกได้ ถ้ามันผัดมันถูกมันก็ต้องแก้ไขของเราไป แก้ไขเราก็

เพื่อของเราเอง จะไปโทษใครอื่นไม่ได้หรอก เพราะการกระทำมันเป็นการกระทำแบบนี้ แล้วก็
มรรคหยาบ มรรคกลาง มรรคละเอียดขึ้นไปต่างๆ มันก็มีละเอียดขึ้นไป เราก็ต้องพัฒนาของเรา
ขึ้นไป

นี่อย่าว่าทำดี ดีแล้วๆ นะ ดีแล้วใช้ไม่ได้ นี่ดีแล้วทำไมไม่เป็นโศดาบันล่ะ? ดีแล้วทำไม
ไม่เป็นสภิกขา อนาคาละ? ดีแล้วทำไมไม่บรรลुरुธรรมล่ะ? เพราะมันดีไม่จริงนะสิ มันดีความ
พอใจนะสิ มันดีเพราะมันเป็นความพอใจของเราว่ามันดีนะสิ มันดีเพราะเราส่งเสริม ดีเพราะ
กิเลสนะสิ ถ้าดีด้วยความจริง ดีมันต้องเห็นป่าสี ต้องเห็นสัตว์มีพิษร้ายในป่านั้นสิ ต้องทำลาย
โค่นป่าจนป่าอยู่สมบูรณ์ วิปัสสนาไป ละชั้นรชชชออกไป นี่เวลากิเลสขาด ชั้นรชชช ร่างกายขาด
ออกไปจากใจทั้งหมดเลย ขาดแล้วทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔๕ ปียังเทศนาว่าการ
ยังมีชีวิตปกติล่ะ?

นี่ทำลายป่า แล้วป่านั้น ไม่ได้ทำลายแม้แต่ต้นเดียว ทำลายกิเลสในป่านั้น ทำลายสิ่งที่เป็น
พิษเป็นภัยในป่านั้น ป่านั้นสะอาดบริสุทธิ์ ป่านั้นเป็นที่รื่นเริงของใจ ของผู้ที่มีศีลมีธรรม ป่านั้น
เป็นความบริสุทธิ์ของเรา

นี่หลักการของวัดป่า ต้องมีจุดยืน ต้องอย่าไปตามโลกเขา เราเห็น เราก็มอง ทุกคนก็มอง
วัดต่างๆ ไปเราเห็นแล้วเราก็เบื่อหน่าย วัดเราเราสร้างมาใหม่ๆ มันเป็นที่ยังขึ้นอกขึ้นใจกันอยู่ ก็
อย่าทำให้น่าเบื่อหน่าย ถ้าเบื่อหน่ายไปแล้ว มันสร้างขึ้นมาแล้วมันเสียพลังงานเปล่าๆ เราต้อง
รักษาของเรา แล้วเราต้องเป็นตัวอย่างของเรา เราต้องมีจุดยืนของเรา จะเป็นประโยชน์กับเรา
เอวัง